

и така силно се стремилъ, оставало за него, както и по-рано, невъзможно. Отъ друга пъкъ страна, да обявятъ на Симеона открита война и да тръгнатъ въ походъ противъ него би значило да му развържатъ ржцетѣ и да го оправдаятъ предъ народа му, комуто той тогава би доказалъ, че е необходимо да се продължава войната. Най-сетне и самата война едвали би донесла нѣкаква полза за Византия, която все още не била въ сила да се бори съ българския народъ, а пъкъ и преговоритѣ за съюзъ съ Хърватско не били още завършени; напротивъ, на Византия билъ нуженъ миръ, а такъвъ не билъ сключенъ. Поради това, ако измамата и своеволието на Симеона и да били крайно оскърбителни и, както изглежда, нетърпими за византийцитѣ, за тѣхнитѣ управители едничката полза, която могла да се извлѣче отъ настаналото тѣй благоприятно за тѣхъ положение на работитѣ на Балканския полуостровъ, била да се постараятъ да сключатъ миръ; съ тая цель патриархъ Николай не се забавилъ да се обърне къмъ Симеона съ последното си писмо.

Като напомня отново на Симеона за обещанията му, дадени отъ него императору на срещата, „за окончателното прекратяване на войната и възстановяване на мира“, патриархътъ го укорявалъ, загдето той не изпълнилъ дотогава тия обещания. Следъ това Николай използвалъ насмѣшкитѣ и ирониитѣ на Симеона, които последниятъ изказалъ на срещата предъ императора и велможитѣ, съ цель отчасти да укори Симеона въ това и да посочи на тѣхната несправедливостъ, а отчасти по-силно да въздействува върху него въ полза на мира. — По-нататкъ патриархътъ пише, че той всѣкакъ се противопоставя на готвящата се въ Византия война и всѣкидневно съветвалъ и императора, и неговия сенатъ и умолявалъ императора „да умждри още съ въздържание и дълготърпение при помощта на висшия Промисълъ своя човѣшки разумъ и да не предприема всенародно походъ противъ българския народъ“. „Обаче, пише патриархътъ, цѣлиятъ сенатъ, наедно съ него и цѣлиятъ градъ, — па какво казвамъ градътъ, всичкитѣ подвластни на империята му, — възмуцавайки се, казватъ, че тѣ повече нѣма да търпятъ такова безумие на българитѣ и нѣма да оставятъ неотмъстена гибелта на своитѣ близки и родственици и пленението на собственитѣ имъ земи, но че, ако бжде нужно, тѣ по-скоро сж готови да умратъ, отколколкото да пренасятъ такава надменностъ на българина. И тѣй, бжди увѣренъ, че всичката войска и всички способни да носятъ оржие при справедливата божия помощъ ще излѣзатъ противъ васъ, защото ти не отстѣпвашъ, а се наслаждавашъ още съ бедствията на войната“. При това патриархътъ увѣрява „напълно истинно“ Симеона за военнитѣ приготовления, които ставали въ това време въ Цариградъ. Той го моли да обърне внимание на думитѣ му и да приеме съвета му, който и „императорътъ се обещалъ да приеме и той нѣма да наруши обещанието си, стига само Симеонъ да пожелае да влѣзе съ тѣхъ въ съглашение“. — Патриархъ Николай призовава българския царъ „да обикне мира и да намрази войната“. — Най-сетне патриархътъ увѣрява Симеона, че императоръ Романъ е готовъ да пренебрегне общественото мнение и да постѣпи противъ всеобщото искане на поданицитѣ си, само и само да остане вѣренъ на думитѣ си, защото „той винаги желае и моли за миръ и не се прекланя предъ нищо друго, освенъ предъ бедствията на войната“. Затова Романъ помолить патриарха да пише на Симеона, че той предлага такова количество злато, каквото е само възможно и прилича, одежди и други нѣща, каквито Симеону е полезно да приеме, а нему е прилично да предложи. „Ако му (Симеону) е угодно, казвалъ императорътъ, да сключи миръ, то и ние сме готови и въ нищо нѣма да се противимъ на твоя съветъ“. Отъ своя страна патриархътъ, като „налага връзкитѣ въ името на Отца и Сина и